

2010 was het jaar waarin voor architect-ontwerper Thierry Lejeune alles in een stroomversnelling terecht kwam. Dat jaar bracht hem plots een heel stuk dichterbij zijn grote droom: voltijds kunstenaar zijn en zich helemaal uitleven in zijn schilderwerk. Zijn eerste grote vernissage was een topsucces. Met zijn echtgenote Stavit Mor vierde hij de eerste verjaardag in hun nieuwe schitterende huis in Schoten én zijn vijftigste verjaardag met een onvergetelijk feest. "Het leven moet een feest zijn", zegt hij. "We leven maar een keer en hopelijk een goede keer. Carpe Diem!". Als het label 'levensgenieter' op iemand van toepassing is, dan wel op Thierry Lejeune.

Tekst: LIESBETH COOYMANS Fotografie: VERNE

Thierry Lejeune

Architect-ontwerper

"Ik werkte bijna dertig jaar als hoofd van het studie- en ontwerp-bureau van villabouwer Vlassak-Verhulst, maar in 2006 besloot ik er een punt achter te zetten. Vlassak-Verhulst was in die dertig jaar uitgroeid tot een hele grote speler op deze markt. Mijn werk was te veel routine geworden en ik wilde vooral creatief kunnen blijven. Zo begon ik als zelfstandig ontwerper te werken, met als doel enerzijds de dromen van mijn klanten te helpen verwezenlijken en anderzijds me meer aan mijn schilderkunst te wijden. Want eigenlijk ben ik een beetje als 'schilder' begonnen. Ik ben opgegroeid in een artistiek, maar alles behalve welgesteld milieu. Mijn vader is afkomstig uit Verviers. Mijn overgrootvader, en later mijn grootvader, had er de 'Ateliers Lejeune', een bedrijf waar etalagedecors en filmaffiches werden geschilderd. Ook mijn vader schilderde in zijn vrije tijd, al was hij lang niet zo goed als zijn broer, die ingenieur was maar ook een begenadigd kunstschilder. Galerij Campo heeft een paar tentoonstellingen van zijn werken gedaan. Mijn vader had vooral muzikaal talent: hij had een eerste prijs cello op het Conservatorium en speelde als bassist in een orkest, in een tijd

waarin de grote orkesten hun glorie tijd beleefden. Het was voor hem een passie, want rijk werden we er niet van. Zijn bas geraakte amper in het VW-kevertje waarmee hij naar de grote feesten reed waar hij ging spelen.

In ons gezin was schoonheid en esthetiek belangrijk, maar we hadden niet de middelen om dure dingen te kopen. Mijn vader is ook jong gestorven. Ik was acht toen hij overleed. Toen was ik al een verwoed tekenaar. Ik tekende spontaan plattegronden van huizen, of woningen in perspectief en kleurde het allemaal mooi in. Ik herinner me dat ik op mijn twaalfde een stempeldoos had en voor mezelf een stempel had gemaakt met 'Architect in spe'. Daarmee signeerde ik mijn 'ontwerpen' (*lacht*). Mijn moeder had jammer genoeg niet het geld om mij na mijn humaniora naar de Hogeschool voor Architectuur te laten gaan. Ik stuurde één sollicitatiebrief naar de toen nog jonge villabouwer Vlassak-Verhulst en werd aangenomen. Ik was pas negentien. Mijn taak was woningen ontwerpen, maar ze ook helpen inrichten. Ik ben heel sociaal en genoot van de vele contacten die ik met klanten had. Tijdens de

‘REIZEN IS VOOR MIJ DE GEUREN VAN EEN LAND OPSNUIVEN, DE KLEUREN VAN EEN LAND ONTDEKKEN. JE ONDERDOMPELEN IN HUN CULTUUR. DAT KUN JE NIET DOOR JE STEEDS TE KOESTEREN IN EEN VIER- OF VIJFSTERRENHOTEL, WANT DAN ZIE JE ECHT NIETS VAN DE WERELD.’

weekends ging ik voor hen in Brussel op zoek naar mooie meubelen en objecten voor de inrichting van hun huizen. Vaak waren ze op zoek naar mooie, grote schilderijen. Ik vertelde hen dan dat wat zij zochten heel moeilijk te vinden was, maar dat ik dat ook zélf kon maken. Zo schilderde ik destijds doeken van drie op anderhalve meter of groter, in olieverf, allemaal op mijn piepkleine appartementje. Al mijn planten gingen dood door de olieverfdampen.

Naarmate het bedrijf groter en succesvoller werd, werden er meer ontwerpers en interieurarchitecten aangenomen. Op het laatst had ik het gevoel dat ik mijn creativiteit niet meer kwijt kon en ben ik eruit gestapt. Een beetje met pijn in het hart, want mijn collega's lagen me heel nauw aan het hart en eigenlijk heb ik alles aan Vlassak-Verhulst te danken. Nu verdeel ik mijn tijd tussen mijn ontwerpen en mijn schilderwerk. Het is een perfecte mix. Ik geef mijn klanten vertrouwen. Mijn grote kracht is dat ik zeer goed kan luisteren, goed aanvoel hoe mensen willen wonen en dan is het mijn taak om de dromen van mijn klanten waar te maken. Ik ben een soort kameleon. Veel architecten hebben een uitgesproken eigen stijl en trekken klanten aan die op hun stijl vallen. Ik heb niet echt een voorkeur voor een bepaalde stijl. Ik kan verschillende stijlen appreciëren, als ze maar zuiver zijn. Wat ik ontzettend belangrijk vind is authenticiteit, de juiste verhoudingen, stijlzuiver-

heid en karakter. Met passie ontwerp ik daarom graag naast de woning zelf, ook het interieur en vooral de tuin, want het geheel moet kloppen. Ik ondervind wel dat mijn persoonlijke stijl steeds moderner en strakker wordt. Het huis waar wij sinds een jaar wonen heb ik niet zelf ontworpen. Het was een bestaand huis uit 1960, dat we hebben aangepast aan onze smaak. Het is heel strak, met grote open ruimten en veel licht. Ook mijn echtgenote Stavit heeft uiteraard haar inbreng gehad. Zij is interieurarchitecte. Ze heeft haar eigen bureau en werkt veel in het buitenland: New York, Londen, Tel Aviv. Maar beroepshalve werken we niet samen. We proberen onze jobs gescheiden te houden, want anders ben je voor je het weet altijd over je werk bezig.

Ik word hoe langer hoe meer naar mijn schilderwerk gedreven. Schilderen is voor mij puur genieten. Het werken met kleuren en materialen is voor mij een ideale manier om te ontladen, te ontstressen. De laatste vijf jaar heb ik veel geschilderd, de laatste twee jaar zelfs vrij intensief. Ik krijg zeer positieve commentaren en heb ook al een aantal enthousiaste klanten. Het is een droom die ik aan het realiseren ben. Het is een soort terugkeer naar de essentie van wie ik ben. Want met de leeftijd ben ik meer gaan reflecteren. Over mezelf, over het leven. Ik merk dat ik steeds vaker terugkeer of terugval op het pure, het zuivere, het authentieke, het primitieve zelfs. Ik leef in een wereld van grote contrasten. Be-

‘Wat ik ontzettend belangrijk vind is AUTHENTICITEIT, de JUISTE VERHOUDINGEN, STIJLZUIVERHEID en KARAKTER. Met PASSIE ontwerp ik daarom graag naast de woning zelf, ook het interieur en vooral de tuin, want het geheel moet kloppen.’

roepshalve zijn wij – zowel Stavit als ik – verplicht om zo veel mogelijk ervaringen op te doen en te ontdekken wat er nieuw is in de architectuur, de designwereld, de trends in de mode. Wij leven voor een groot stuk tussen de beau monde, wij kennen de wereld van de chique restaurants, de hippe bars, de designhotels. En ja, wij kunnen daar zeker erg van genieten. Maar toch is het niet alleen die wereld waar wij echt van houden. Wij genieten eigenlijk het meest van heel pure, eenvoudige dingen. Een simpel Italiaans of Aziatisch restaurantje in plaats van de trendy driesterren moleculaire keuken. Een gewone jeans en All Stars in plaats van een maatpak van Armani of Prada. Een rustig dorpje met een goede bakker in plaats van de jetset van Saint-Tropez. Misschien is het wel het contrast dat het boeiend maakt. Wij kennen beide, en het zijn allebei ervaringen. Het ene kan niet zonder het andere, want ze hebben allebei met de wereld en met het leven te maken. Omdat je beide kent, kun je ze allebei appreciëren en ervan genieten. Ook omdat we onze plaats kennen. Als je altijd in de duurste restaurants gaat eten en enkel designerkleding draagt, dan mis je iets. Heel veel zelfs!

Ik merk dat het sterkst als wij reizen. Toen ik jong was, nam ik me voor om op het einde van mijn leven te kunnen zeggen dat ik heel de wereld had gezien. Dat zou mijn rijkdom zijn. En ik mag zeggen dat ik ondertussen al een groot stuk van die wereld heb ont-

dekt. Noord-Amerika uiteraard, Mexico en Yucatan. Maar vooral in Azië, ben ik heel vaak geweest. Verschillende keren in India, een paar keren in China, Nepal, de Indonesische eilanden. We hebben een heel stuk van Noord- en Zuid-Afrika ontdekt en willen daar absoluut meer van zien. Binnenkort Namibië, Tanzania en Zambia. Op ons verlanglijstje staan nu Peru, Myanmar en Maleisië en vooral Japan. Reizen is voor mij de geuren van een land opsnuiven, de kleuren van een land ontdekken. Je onderdompelen in hun cultuur. Dat kun je niet door je steeds te koesteren in een vier- of vijfsterrenhotel, want dan zie je echt niets van de wereld.

Ik ben nooit bang, maar altijd nieuwsgierig. Als ik ergens ben wil ik zo veel mogelijk meemaken. Ik wil in het zand van de woestijn en in het vuil zitten, eten wat de mensen eten. Ik heb in China larven, kevers, kwallen en sprinkhanen gegeten. Waarom niet? Alleen de eendenpotten vond ik niet lekker (*lacht*). Alleen zo krijg je contact met de mensen en zie en ervaar je hoe zij leven. Mijn grootste plezier is ook met de fiets door de soeks van Marrakech te rijden en met de mensen te praten. Me te mengen tussen de plaatselijke bevolking. Dat is de enige manier om echt de aard van een volk te voelen. Men spreekt zo vaak over de altijd lachende en zingende Afrikanen en over de zachtaardige, boeddhistische filosofie van het oosten. Alleen door je helemaal onder te dompelen in een land, begrijp je dat en voel je dat.

Naar Azië gaan is een tijdje een vlucht geweest voor mij, een vlucht weg van de bekrompenheid, kortzichtigheid en het jachtige leven hier in het westen. Een vlucht rond de Mount Everest en mijn verblijf bij de plaatselijke bevolking in de Himalaya is iets dat ik nooit van mijn leven vergeet. En India heeft een onuitwisbare indruk op me gemaakt. Omdat het zo puur is. India is ontzettend rijk door zijn cultuur. Vanuit westers standpunt is het 'arm', maar India is niet arm zoals Ethiopië arm is. Er is meestal voldoende voedsel om iedereen te voeden en de mensen hebben er wat ze nodig hebben. Wij vinden het kastensysteem onbegrijpelijk en onrechtvaardig, maar voor een Indiër is dat iets dat gewoon behoort tot hun cultuur.

Eigenlijk zitten er twee personen in mij. De schilder in mij houdt van het pure, het eenvoudige. De architect vertoeft in de 'grote wereld', een wereld van uiterlijkheden en show. Ik zeg niet een 'fake-wereld', maar toch wordt het hoe langer hoe meer een wereld waarin ik me minder goed thuis voel. Het is nu een wereld geworden die ik er noodgedwongen 'bij' neem. Nu ik de vijftig gepasseerd ben, denk ik meer na over wat ik nog wil doen in mijn leven. En dat is genieten. Nog meer genieten dan ik tot nu toe al gedaan heb, want ik heb lang geen slecht leven gehad. Maar dat genieten wordt hoe langer hoe meer een genieten van eenvoudige, authentieke dingen. Schilderen. Samen zijn met vrienden. En reizen. Want hoe meer je reist, hoe meer je je realiseert dat er in de wereld nog zoveel meer te zien is dat je wilt ontdekken. Een leven is echt te kort." ■

www.thierylejeuneontwerpburo.be

www.thierylejeune.be

De favorieten van Thierry Lejeune

MUSEA

Museo Reina Sofia in Madrid. Het is een museum voor hedendaagse kunst dat vooral werken heeft van Picasso, Tapiès en Fontana, kunstenaars die ik heel erg bewonder.

MoMa in New York, nooit te vergeten als je daar weer bent.

Tate Modern in London, in een uniek prachtig oud monumentaal gebouw.

HOTELS

Het **Amanjwo** naast de magische tempel Borobudur op Java, en alle andere hotels van de Amanresorts zoals de **Amankila** en **Amandari**. Ik heb er niet gelogeed, maar vaak wel luxueus gegeten. Ik logeer meestal in de mooie maar voordeligere **Alila** hotels, op Bali bijvoorbeeld. Ook het **Amanjena** in Marrakech is betoverend.

REISBESTEMMINGEN EN PLAATSEN

Ubud, een stadje in de bergen van Bali. Er wonen heel veel kunstenaars. We hebben er prachtige kunstobjecten gekocht en zowat een hele container laten overkomen. Toscane, **de Piazza del Campo** in Siena, een klassieker, maar voor mij nog altijd een van de meest romantische plekken op aarde.

Oia, goddelijk romantisch dorpje op het Griekse eiland Santorini. Het ligt bovenop een vulkaan. Bijna alle foto's voor postkaarten van Griekenland worden hier gemaakt. Elke avond wordt het dorp overspoeld door een massa toeristen die de zonsondergang willen meemaken waarvoor dit dorp zo beroemd is, maar eens de zon ondergegaan is, stroomt het dorp leeg.

New York is altijd weer boeiend. Logeren in **The Ganzevoort Hotel of The Mercer** in Soho, ingericht door onze geliefde decorateur Christian Liaigre uit Parijs.

Miami Southbeach: schitterende kleine oude art deco hotels in een bruisende kleurrijke omgeving nabij de trendy Océan Drive.

Marrakech, zo exotisch, niet ver,onzeker, lekker eten en logeren bij onze vrienden Vera en Philippe in hun paradijselijke '**Riad Soumaya**'.

Luxor aan de Nijl. Hier wil ik telkens opnieuw naartoe om me verder te verdiepen in de grandioze mysterieuze Egyptische geschiedenis.

RESTAURANTS

The Glorious (Burburestraat, Antwerpen) van sommelier Jurgen Lijcops. Het is er heel gezellig, klassieke en lekkere keuken met betaalbare en zeer goede wijnen.

De Zaat (Temse) Hedendaags trendy met mooi uitzicht op de Schelde.

La Tavola Italiana (Amsterdamstraat, Antwerpen). Een lekkere Italiaan zoals hij moet zijn: eenvoudig, eerlijk en vers.

Lam & Ying. (Antwerpen) Een heel goede Aziat in een eenvoudig kader, ontdekt dankzij een tip van vrienden. Hier komen niet toevallig regelmatig 'sterrenchefs' en architect Vincent Van Duysen is er vaste klant

Cospaia (Rue Capt. Crespel, Brussel), smaakvol ingericht door Marcel Wolterinck.

La Luna (Italiëlei, Antwerpen), ingericht door wijlen Jean De Meulder, de leermeester van mijn vrouw met een verdienstelijke samenwerking van 10 jaar.